

LOSSE NUMMERS 15 CENT

8^E JAARGANG N^O. 42 — 4 JANUARI 1929

OPLAGE 101.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

ONDER DE DROMMEDARIS TE ENKHUIZEN

ALS 'T REGENT . . .

Als 't regent in de groote stad, vervaagt alles en krijgen alle dingen, ook de menschen op straat, dat besloten, intiem karakter, dat eenzame, verlatene, dat onze fotograaf zoo goed wist vast te leggen op de hierboven gereproduceerde foto, genomen in de omgeving van 't Centr. Station te Amsterdam.

HAAR ANTWOORD

DOOR
ROSA CORTHAUTS-VAN PUIJENBROEK

Lustig peddelde het troepje Amsterdam uit en sloeg de richting van Diemen in naar het Gooi. „Heerlijk zoo'n dag naar buiten!” jubelde Miep Verhoof. „Hei en bosschen! Verrukkelijk! Heel wat anders dan een duf kantoor op het Rokin, waar de lucht van het water dikwijls allesbehalve aangenaam is! Vandaag zet ik mijn longen als schuurdeuren open en adem de boschgeuren met volle teugen in: voorraad voor een gansche week!”

„Waar zullen we onze tenten opslaan?” vroeg Nelly van Hedel.

„In de buurt van „t Bluk”, stelde Harry Wage-mans voor. „Jullie weet wel, dat theehuis buiten Laren, op de kruising van het rijwielpad Laren Baarn, Hilversum!”

Allen stemden met hem in.

Het was een prachtige dag. Gezellig keuvelend fietste het klein gezelschap door Diemen, Muiden, Naarden, langs Bussum naar Laren, genietend van de schitterende streek, hun vrijheid en prettig ritje.

De villa's met haar kleurige bloembedden en keurig onderhouden gazons werden bewonderd en Miep Verhoof wendde soms, om nog eens even het aspect te kunnen beschouwen, haar hoofd om, of sprong van haar fiets, bleef in extase staan kijken, tot men haar riep. Dicht bij Laren werd haar aandacht weer getrokken. Ze zei tot Henk Staven, die naast haar reed:

„Ik moet even door het hek gluren. Rij jij maar door, Henk!”

Doch de jonge man volgde haar, week niet van haar zijde.

„Wanneer zou er nu eens een kwast komen, die me ten huwelijk vroeg en mij zoo'n villa aanbood!” wees ze naar de helrood geschilderde woning, die als een vogelnestje tusschen struiken en boomen stond. „Van zoo iemand zou ik kunnen houden, alleen al omdat hij mij zulk een heerlijk tehuis zou bezorgen.”

„Je vraagt nog al wat,” mompelde Henk, die bediende was in „de Bijenkorf”, en dus geen kans zag aan den wensch van Miep, die hij in stilte liefhad, te kunnen voldoen. „Kom maar voort,” zei hij

wrevelig. „De anderen zijn ons een heel eind vooruit.”

„'t Is schattig!” bewonderde Miep nogmaals. „Je zit er als verloren voor de buitenwereld! Zoo echt knus! Juist iets voor jong gehuwden.”

Miep zuchtte en reed naast Henk voort.

Ze keek schuin naar zijn ontstemd gelaat.

„Wat is er Henk?” vroeg ze zacht.

„Och! Je weet, zoo iets moet jij niet tot mij zeggen, jij niet, Miep.... Ik bedoel over het bezit van een villa.”

Ze lachte:

„Wat doe je nu saai, Henk! Je zet waarachtig een lijkbiddersgezicht. Toe, Henkie, lach eens tegen de tante!” plaagde ze.

„Miep,” begon hij ernstig. „Ik heb het je nooit willen zeggen, omdat mijn inkomen zoo miniem is, maar.... maar, ik hou van je, en.... en.... als jij wilt.... later.... als ik wat meer verdien....”

„Toe, Henk, laten wij daar nu niet over praten,” zei Miep, met een hoofd zoo rood als een pioen. Ze reed hem voorbij, haalde het troepje in. Met de fiets aan de hand liepen ze even later Laren door en bleven hier en daar voor een uitstalling staan.

Het was niemand opgevallen, dat Barend Grenen, een reeds bekend schilder, het groepje volgde.

In het prieeltje in zijn tuin gezeten, had hij de opmerking van Miep, zijn villa betreffende, gehoord en tusschen het loover door haar blozend gezichtje en stralende oogen bewonderd. Haar gezegde: „Wanneer zou er nu eens een kwast komen, die mij ten huwelijk vroeg en mij zoo'n villa aanbood?” hadden hem een glimlach ontlokt. Ik moet zien, dacht hij, met haar in kennis te komen. Gaarne zou ik die kwast zijn en haar mijn villa aanbieden, enkel en alleen om daarvoor door haar bemind te worden.

Zij stonden voor een venster, waar, op een rood doek, enkele schilderijen tentoongesteld waren.

Hij hoorde Miep zeggen: „Nee, maar, dat is.... de Dirk van Hasseltsteeg! Zie! De huizen staan er

ook, als zullen ze elk oogenblik flauw vallen! Als ik door de steeg kom, moet ik er altijd naar kijken en dan ben ik bang dat er een in elkaar zakt en op mijn hoofd terecht komt. En zie daar! Hoe prachtig! Die bloeiende brem en dat bosch en die zandheuvelds, of het duinen zijn! En wat 'n eenig laantje daar! Wat 'n reuzen-schitterend perspectief!”

Toen riep Harry:

„Kom, nu is het mooi, Miep! Naar de bosschen! Daar zien wij genoeg laantjes in natura!”

Even bleef Miep nog kijken en toen ze zich omwendde, stond ze tegenover den schilder, die haar met ongeveinsde bewondering aanstaarde.

Ze schrok en spoedde zich bij Nelly, fluisterde: „Wat 'n engerd! 't Lijkt wel een boschjesman met dat lange haar en dien baard.”

„Een schilder of dichter natuurlijk,” mee de Nelly.

Miep keek nog eens om.

„Gunst! Hij volgt ons,” dacht ze en haastig sprong ze op haar fiets, haalde de anderen, die op weg naar „t Bluk” waren, in.

Schichtig keek Miep telkens om, wist te vertellen, dat die „engerd” nog steeds achter hen was.

Over het aangelegde fietspad, dwars door de heide, reden zij naar het theehuis.

Als groote ruikers kleurden de bloeiende bremstruiken tegen het groene hout en Miep, verrukt, zei dat het bosch nu een lusthof moest zijn.

Zij houdt van de natuur, dacht de schilder met ware blijdschap. Hij bleef de groep volgen, die als een troep kwetterende vogels de heide over snelde.

Aan „t Bluk” werd halt gehouden en weldra hadden de fietsers hun knapzak genomen en nestelden zij zich vroolijk in de rustieke stoelen.

Het ging er luidruchtig toe en Barend Grenen, verscholen achter een paar struiken, luisterde, terwijl hij een kop koffie gebruikte, naar het gesnap der jongelui.

Weldra kon hij uit het gesprek opmaken, dat Miep typiste was bij de firma Straal op het Rokin.

Ongemerkt kon hij haar door het loover gadeslaan en kon zijn blik niet van haar blozend, frisch gezichtje, met de klare blauwe oogen, afwenden.

En denkend aan haar woorden, drong de gedachte, haar ten huwelijk te vragen, zich meer en meer aan hem op. Hij was plotseling smoorlijk verliefd op haar geworden.

Lang nog, nadat zij het bosch in waren, zat de schilder, met het beeld van Miep voor oogen, te mijmeren.

Als een vlinder, in haar beige kashakleedje met gekleurde strepen had ze bij den bloeienden meidoorn gestaan en een ruikertje ervan op haar licht groen klokhoedje gehecht; toen, en dit had hij met jaloersche blikken beschouwd, had ze Henk Staven een takje in zijn knoopsgat gestoken. En het was hem niet ontgaan, dat de jonge man haar liefdevol gadesloeg.

Opeens had ze rondgekeken en gevraagd, waar of die heer met die lange haren gebleven zou zijn? Daar bedoelde ze hem natuurlijk mee. Dit gaf hem een trilling door de leden. 't Was een bewijs, dat ze belang in hem stelde.

„Och! Jij met je schilder!” had Nelly gelachen. „Net iets voor jou om op zoo iemand verliefd te worden. Jij bent ook zoo dweepziek.”

Wat Miep antwoordde, had hij niet kunnen verstaan, daar de overigen ongeduldig riepen om verder te gaan.

Toen nam hij het vaste besluit, nader kennis met haar te maken en er geen gras over te laten groeien. En den volgenden dag sprak hij haar brutaal aan, toen zij van haar kantoor kwam en zich naar de Munt wilde begeven, om de tram daar te nemen.

„Hemel!” schrok ze. „U!?”

„Vergeef me mijn vrijheid, juffrouw?” bad hij nederig. „Ik wilde u verzoeken, zoo goed te willen zijn, mij enkele minuten toe te staan, daar ik u iets zou willen vragen.... bekennen....”

Miep stotterde: „Mij.... u....” Ze keek rond als verwachtte ze van iemand hulp.

„Mag ik u hier bij Sandeman, of in een tea-room iets aanbieden?” vroeg Grenen met smachtende blikken.

Toen keek ze hem plotseling guitig aan, of er vonkjes en vleugjes van schalkschheid in haar oogen dansten, terwijl ze dacht: 'n lolletje! Weer eens een variatie; echt iets om met Nelly over te gieren. Verbeeld je! Zij en de boschjesman!

„Mij best,” zei ze toen met een diepe kleur.

En even later zaten zij gezellig bij Ledeboer een kop thee en gebakjes te gebruiken.

Hij sprak over het verrukkelijke Gooi en Miep, eveneens opgaande in al het mooie, dat ze daar op haar tochtje gezien had, weidde niet minder enthousiast over die streek uit.

Meer en meer voelde hij zich tot haar aangetrokken.

Zijn verliefde blikken ontgingen haar niet, doch alles als een pretje beschouwend, genoot ze in stilte. Doch toen de groote vraag, ingeleid met het gezegde van haar, bij zijn villa staande, gedaan werd, begon Miep's hart onstuimig te kloppen en drukte zij zenuwachtig met haar

vorkje de kruimeltjes van haar gebakjes op het bordje stuk.

„Mietsy,” klonk het aan haar oor. „Mag „ik” die „kwast” zijn?”

„Maar ik.... ik.... hou niet van u,” stamelde Miep, even met verschrikte oogen naar zijn lange haar en baard kijkend.

„Maar je zou toch van me kunnen houden, alleen al, omdat ik je zulk 'n tehuis zou bezorgen,” herhaalde hij bijna woordelijk haar gezegde. „Dit zijn toch je eigen woorden, is niet, Mietsy?”

Miep bleef zwijgen, staarde vaag de zaal in. Was ze maar niet meegegaan! Nu zat ze leelijk in nesten! Dat ook hij.... hij dit juist moest gehoord hebben! Wat moest ze hem antwoorden? Ze vond hem wel aardig, maar dat lange haar, die baard!.... Afschuwelijk! Vreeselijk gewoon! Iedereen keek hem aan, glimlachte spottend. Straks nog in de Kalverstraat had een burger-vrouw, terwijl ze hem nakeek, gezegd: „As-jeme-nou! Die meheir komp seker uit de apekooi van Artis.” Miep had toen bijna haar lip stuk gebeten, om het niet uit te schateren. Ze wroong zich de handen, voelde, dat hij geen oog van haar gezicht afhield. Wat moest ze zeggen? Ze bemerkte wel,

dat hij haar niet voor den gek hield: dat hij meende wat hij zei. En een goeierd was hij ook; dat had ze al aanstonds bemerkt.

Toen zei ze zacht:

„Mag ik er eens over nadenken?”

„Als je mij maar niet te lang in het onzekere laat,” smeekte hij: „Wil je mijn villa eens komen bezichtigen? Ik woon er alleen met mijn oude huis-houdster, die jaren bij mijn ouders gediend heeft.”

„Nee, nee,” weerde Miep. „Nu nog niet.” Haastig stond ze op. „Nu moet ik naar huis. 't Is hoog tijd. Moeder zal niet weten waar ik blijf. Nee, ga niet mee,” vervolgde ze, toen hij aanstalten maakten haar te vergezellen.

„Wanneer mag ik je weer ontmoeten?” nam hij haar hand. „Wanneer mag ik je.... antwoord komen halen, Mietsy?”

Zij ontweek zijn vraag, zei kortaf:

„Nu moet ik gaan.”

Hij weerhield haar: „Ik vraag niet, wie of wat je bent. Mijn liefde voor jou is als vuur, dat niet te blusschen is.... En mocht je antwoord voor mij ongunstig zijn, dan nog zal ik steeds van je blijven houden, want geen enkele vrouw heeft ooit zulken diepen indruk op mij gemaakt als jij....”

Miep voelde haar oogen vochtig worden. Zijn bekentenis, zijn warme handdruk en smekende blik ontroerde haar.

„Morgen om vijf uur hier en....

als ik niet kom, begrijpt u wel mijn antwoord,” zei ze vlug en haastig verliet ze de lunch-room.

Dien nacht lag Miep lang te peinzen. Ze zag de prachtige villa te Laren, haar onbezorgd leven, maar ook hem met zijn ongewoon uiterlijk. Plotseling dook Henk voor haar geest op. Henk, die haar eveneens liefhad, doch die in jaren niet aan trouwen mocht denken, omdat zijn positie hem niet in staat stelde, een vrouw te onderhouden.

Henk, die groot en slank was, snor noch baard droeg en het haar geknipt had naar de mode; Henk, waarvan niemand kon zeggen: „Die meheir komp seker uit de apekooi van Artis?”

Maar hoeveel jaren zou het duren, eer zij aan een huwelijk met hem kon denken?

Ze kon geen besluit nemen. Nog eens zag ze Laren, en de mooie villa met grooten tuin.

Eindelijk, tegen den morgen, sliep ze in, tot ze door haar moeder gewekt werd:

„Vlug, Miep! Henk staat al op je te wachten, om nog even een paar grachten met je om te fietsen.”

Miep keek langs het gordijn. Ja, daar stond Henk. Hij leunde tegen de brug en keek naar haar venster op. Een tuiltje viooltjes hield hij in zijn hand.

Voor mij natuurlijk, dacht ze. Van zijn klein maandgeld.

Verlangend opkijkend bleef hij staan.

Toen wist ze, welk antwoord zij den schilder zou geven.

* * *

Tevergeefs wachtte Barend Grenen dien middag bij Ledeboer.

ALS 'T REGENT...

In den drenzerigen regen van den tweeden Kerstdags spoedde het hierboven afgebeelde bejaarde paar zich over de natte straten huiswaarts. Onze fotograaf, die daar zoo juist de omgeving van het Centraal Station in den regen op de gevoelige plaat had vereeuwigd, kon het niet over z'n fotografisch hart verkrijgen, dit intieme tafereeltje aan zijn lens te laten voorbijgaan, zonder er dit aardige snapshot van te maken.

We plaatsen hierboven een groepfoto van de deelnemers en deelnemsters aan het Gewestelijk Congres van den Nederlandschen bond voor Geheelonthouders van studeerenden aan de Middelbare Scholen van Nederland.

Vrijdagavond brak te Amsterdam brand uit in de Stoomwasscherij Neerlandia aan de 3e Hugo de Grootstraat. Het vuur breidde zich uit tot de daarboven gelegen sigarenfabriek van de fa. A. Woutersen. Hierboven een foto van het uitgebrande perceel.

Gemengd Nieuws

Dr. J. F. M. STERCK

de bekende Vondelvorscher, vierde 3 januari zijn zeventigsten verjaardag. Dr. Sterck maakte zich, behalve op wetenschappelijk, ook op sociaal en kunstgebied verdienstelijk. Zoo was hij o.m. zestien jaar lid van den Amsterdamschen gemeenteraad en bekleedde voorts de functie van Inspecteur van het Onderwijs in de Inspectie Haarlem. De Universiteit van Amsterdam erkende zijn verdiensten op letterkundig terrein door hem het doctoraat honoris causa te verleen.

BLOEMENTENTOONSTELLING

In het gebouw Bloemlust te Sassenheim werd vorige week een Bloemententoonstelling geopend van zeer vroeg gekweekte narcissen en tulpen. Hierboven plaatsen we een aardig hoekje in een der tentoonstellingszalen.

*

Hiernaast: Hyacinth Monte Rosa, inzender N. V. Leo van Grieken & Zn. te Lisse.

*

Hieronder: Een klapmandje met witte Arentine Arendse, door de N.V. n/h Gebr van Zonneveld en Philippo te Sassenheim ingezonden op de Bloemententoonstelling aldaar.

Verdwijnend Landschapsschoon in Noord-Holland

Een molenlandschap voor Engelsche toeristen om te watertanden

De Schermeermolens, welke met hun karakteristieke vormen zoozeer bijdragen tot de schilderachtigheid van 't Noordhollandsche polderlandschap, verdwijnen meer en meer om plaats te maken voor de elektrische gemalen, welke, onafhankelijk als deze zijn van 't weer en den wind, natuurlijk ook beter in de behoeften der bemaling kunnen voorzien. Toch missen we ze noode, de wachters aan den rand der breede vaarten en slooten, die met hun ranke wieken de een-tonige lijn van den vlakken horizon zoo aardig konden breken en leven en kleur brachten in het overigens vaak zoo doode landschap. Het is slechts te hopen, dat de vereeniging tot behoud van den Nederlandschen molen er in moge slagen, althans hier en daar nog een enkel exemplaar van de oude garde der Schermeermolens te bewaren voor afbraak. De foto's op deze bladzijden mogen er thans de herinnering aan helpen bewaren.

Molens langs de ringvaart

De Lufthansa als kinderjuffrouw

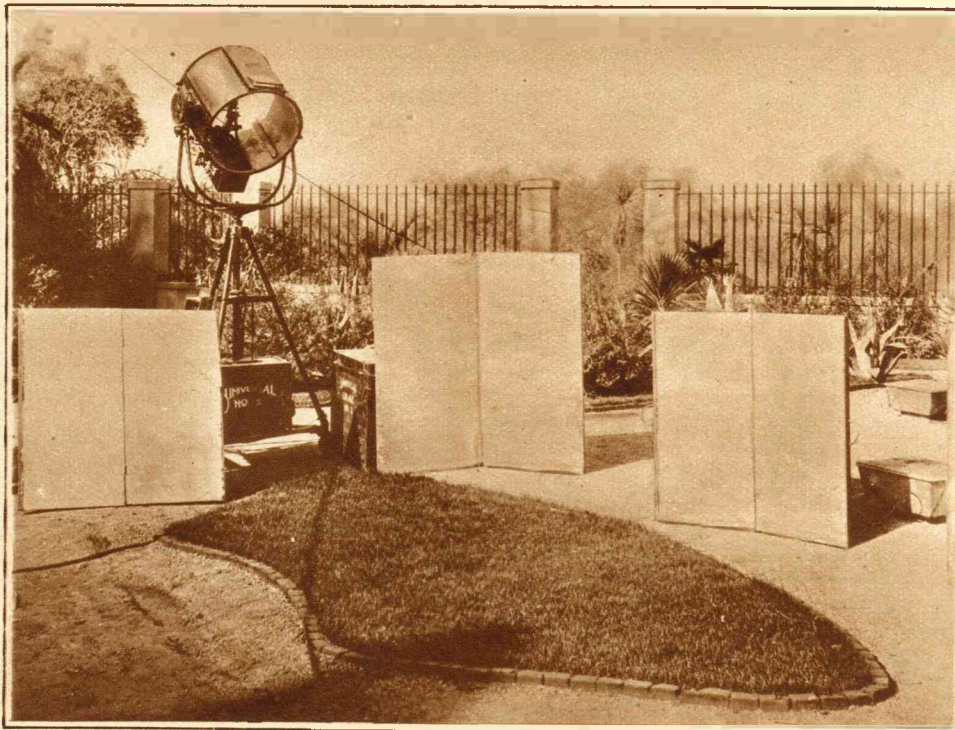
De Lufthansa heeft, ten behoeve van hen, die met hun kinderen luchtreizen ondernemen, op het Berlijnsche vliegveld personeel aangesteld, dat ermee belast is, er voor te zorgen, dat de kinderen veilig hun plaatsen in de machine innemen. Twee der kleine passagiers, die met verbazing den luchtrens, waarmee zij zoo aanstonds op reis zullen gaan, staan aan te staren.

Hieronder:

Een tegenstelling

Een landelijke idylle voor de Westminster-abdij te Londen.

Wat er door de film al niet noodig is

Voor een film is een grasveldje noodig, dat een bepaalden vorm heeft. Maar zoo'n grasveldje bestaat er niet. Geen nood, dan maar maken. Maar er is haast bij, het terrein, waarop men het zal aanleggen, is daarna, maar dan zonder grasveldje, weer voor wat anders noodig. Dus heeft men bij het veldje reflectoren opgesteld, die er de zonnestralen op concentreren, opdat het gras harder zal groeien, terwijl men het om dezelfde reden 's nachts met een krachtig zoeklicht beschijsht.

TUTTI FRUTTI

Foto links:

Een nieuw ontdekt dier

Neen, enkel maar een kunstschaatsenrijder, die zich op de ijsbaan te St. Moritz aan het oefenen is.

Hieronder:

De kleine muzikante

In het Cristal Palace te Londen wordt een nationale muziekwedstrijd gehouden, waaraan 144 muziekverenigingen deelnemen. Voor den aanvang van het concours probeert het dochttertje van een der muzikanten nog even vaders instrument.

Het Geheim van den Heer Marx

door E. Philips Oppenheim

Gaat u nu terug?
„Nee, ik moet zien hoe 't hier afloopt. Mijn rijtuig staat echter klaar om u terug te brengen, ik ga zelf met den trein. Mag ik u een kleinen dienst verzoeken?”

„Zeker.”
„Ik heb hier een aantal papieren betreffende mijn particuliere aangelegenheden bewaard en ik zou niet graag willen, dat die werden nagesnuffeld, als de politie hier komt om een bezoek te brengen. Ik zou graag willen, dat u die meenam naar het hotel. Het kistje is wat zwaar om te dragen en daarom heb ik gezegd, dat men het in het rijtuig moet zetten om u tegelijk als voetenbankje te dienen. Daar hebt u toch geen bezwaar tegen?”

„Niet het minste. Wanneer zie ik u terug?”
„Morgen in het hotel. Ik weet nog niet hoe laat. Kom nu maar mee.”

Hij ging met mij naar de buitendeur, opende die en bleef eenige oogenblikken ingespannen staan luisteren. Het geluid van den wind, die in de boomen hilde, was het eenige, waardoor de stilte werd verstoord. Ik stapte in het rijtuig en de graaf kwam een oogenblik voor het raampje staan.

„Vergeet het niet,” zei hij, wijzend op een langwerpige kist, van een stevig slot voorzien. „Trek de reisdeken wat verder over uw knieën... zoo.”

Ik begreep zijn bedoeling om het kistje onder de deken te verbergen.

„En als u soms iemand mocht ontmoeten, die zoo onbeschaamd zou zijn om u te vragen, waar u vanavond geweest bent, zeg het hem dan niet! Geef hem uw kaartje en zeg hem, dat hij naar de pomp kan loopen.”

„Accoord! Komt u vanavond nog terug in het hotel?”

„Waarschijnlijk wel. Maar ik zou graag willen, dat u het kistje op uw kamer liet brengen en het daar voor mij bewaarde.”

Ik beloofde dat niet al te graag en met een handdruk namen wij afscheid van elkaar.

ZES EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK

DE POLITIE

Wij hadden nauwelijks eenige mijlen van den terugweg afgelegd, toen het rijtuig plotseling met een ruk stilstond. Twee rijtuigjes stonden aan weerszijden van den weg en rondom ons rijtuig zag ik een aantal mannen te paard, die weliswaar burgerkleeding droegen, maar niettemin gemakkelijker als politiemannen waren te herkennen.

Uit een der rijtuigjes stapte een lange man, die naar mij toe kwam.

„Het spijt mij, u lastig te moeten vallen, mijnheer,” zei hij, beleefd groetend, „maar ik moet u uw naam en adres vragen, alsmede waar u dezen avond bent geweest.”

„Dat is minstens genomen een vreemde vraag,” zei ik ietwat uit de hoogte, hem strak aanziende. „Wie is u?”

„Hoofd-inspecteur van Scotland Yard, mijnheer. Wij hebben iets te doen in een huis hier in de buurt en moeten iedereen aanhouden, die uit den richting kwam, of erheen ging. U hebt er toch geen bezwaar tegen, mij uw naam en adres op te geven?”

„Welneen! Ik ben Philip Morton van Ravenor Castle in Leicestershire. Tijdelijk verblijf ik in hôtél Metropole. Is dat voldoende?”

„Jawel, mijnheer,” zei hij, na een snellen blik in het rijtuig te hebben geworpen. „Ik zie wel, dat u met de zaak niets te maken hebt. Goeden avond, mijnheer!”

Snel reden wij verder, en ik begon niet weinig ontevreden te worden over mijzelf. De graaf had toch eigenlijk het recht niet, mij op deze manier in de zaak te betrekken! Slecht gehumeurd gaf ik een schop tegen het kistje, hevig genoeg om het naar het andere einde van het rijtuig te doen verhuizen. Tot mijn groote verbazing echter bleef het ding staan, alsof het met schroeven in den bodem was vastgemaakt.

Ik wierp de deken opzij en bukte om het kistje op te nemen. Nieuwe verbazing! Het was zoo zwaar,

dat ik er slechts ten koste van groote inspanning in slaagde!

Wat kon de inhoud zijn? Papieren? Bespottelijk! De graaf had mij bedrogen! Ik kreeg grooten lust om het ding buiten het rijtuig te werpen, hetgeen ik bij eenig nadenken toch niet deed. Misschien kon dat kistje mij nog wel van nut zijn! Het moest groote waarde hebben voor De Cartienne. Welnu, ik zou hem een voorstel doen: hij moest mij in tegenwoordigheid van den heer Marx brengen en dan ontving hij het kistje terug. Deed hij het niet... dan zou ik het kistje deponeeren bij Scotland Yard!

ZEVEN EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK

LICHT!

Wij waren terug in Londen en reden door stille straten, want het was reeds bijna twee uur. Weldra hield ons rijtuig stil voor het hotel en de koetsier droeg het zware vrachtje naar mijn kamer. Geen kwartier later sliep ik als een roos!

In de ontbijtzaal van het hotel had ik den volgende morgen al spoedig lord Langerdale gevonden.

„Goeden morgen!” zeide hij vriendelijk. „Geen haast?”

„Niet in het minste,” antwoordde ik.

„Goed zoo. Mijn vrouw komt over een kwartier beneden. Wij zullen met het ontbijt op haar wachten, als u het goedvindt.”

Ik knikte toestemmend en lord Langerdale ging voort, terwijl hij mij recht in het gelaat keek: „Ik houd ervan om recht op mijn doel af te gaan, mijnheer Morton. Hoe luidde de meisjesnaam van uw moeder?”

„Dat weet ik niet.”

„Leeft zij nog?”

Ik schudde ontkennend het hoofd. „Nee, zij is ongeveer negen maanden geleden gestorven.”

„En u heet Morton. Mag ik vragen, wat uw vader deed?”

„Zeker. Hij was pachter van een boederij in Leicestershire.”

„Pachter?” herhaalde de lord verwonderd. „Was hij de eerste echtgenoot van uw moeder?”

„U vindt het misschien vreemd, lord Langerdale, maar ik weet werkelijk zoo goed als niets omtrent het verleden van mijn moeder en haar familie is mij geheel onbekend. Wel heb ik dikwijls gedacht, dat mijn moeder van hoogere afkomst moest zijn dan mijn vader. Zijzelf bewaarde daarover het

diepste zwijgen. Vreemd heb ik het ook gevonden, dat zij voor haar sterven iemand als mijn voorged aanwees, dien zij tijdens haar leven blijkbaar had gevreesd.”

„Hoe heet hij?”

„Het is mijnheer Ravenor. Wij waren zijn pachters.”

Lord Langerdale zweeg, maar aan de uitdrukking op zijn gelaat kon ik duidelijk zien, dat die mededeeling hem zeer getroffen had. Ook ik was verre van kalm, want het scheen mij toe, dat ik thans eindelijk iets zou vernemen omtrent het geheim, dat de afkomst van mijn moeder tot nu toe had omgeven. Ten slotte werd de stilte mij te machtig.

„Lord Langerdale,” riep ik uit, „u weet, wie mijn moeder was, nietwaar? U kunt mij haar levensgeschiedenis verhalen?”

Hij wendde zich langzaam weer naar mij toe. „Nog één vraag,” zei hij. „Weet u zeker, dat u te Ravenor bent geboren?”

„Ik heb ten minste nooit anders gehoord. Eenmaal heb ik moeder daarnaar gevraagd, maar zij verbood mij, er ooit nog over te spreken.”

Op zijn desbetreffende vraag vertelde ik den lord, hoe oud ik was.

„Herinnert ge u den tijd nog, toen het bericht kwam, dat de heer Ravenor, dien men langen tijd doodgewaand had, nog leefde?”

„Ja, dat herinner ik mij zeer goed.”

„Weet u ook, welken indruk dat bericht op uw moeder maakte?”

Of ik dat nog wist! Nauwkeurig beschreef ik het tooneeltje, dat mij nog zoo levendig voor den geest stond.

„En heeft uw moeder later nog over den heer Ravenor gesproken? Sprak zij hem wel eens?”

Ik vertelde hem in het kort, hoe de zaak zich had toegedragen; dat mijn moeder mij voor hem had gewaarschuwd en het voorstel van den heer Ravenor, om voor mij te zorgen, had afgeslagen. Toen ik zweeg, legde de lord zijn hand op mijn arm.

„Kom mee naar boven,” verzocht hij. „Als mijn vrouw nu binnenkwam en de waarheid hoorde — ik kan heel slecht verbergen, wat er in mij omgaat — dan zou de schok te groot voor haar zijn. Kom mee, dan zal ik u de levensgeschiedenis van uw moeder vertellen.”

ACHT EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK

EEN BLADZIJDE GESCHIEDENIS

De door den lord gehuurde vertrekken lagen op de tweede verdieping. Het was 'n opluchting voor mij, te bemerken, dat het vertrek, waarin wij binnentraden, leeg was.

Ik ging zitten in een fauteuil, dien hij mij wees, terwijl hij zelf bleef staan.

„Aan de hand van hetgeen u mij verteld hebt,” zei hij ernstig, „twijfel ik er in het geheel niet aan, dat mijn vrouw en uw moeder zusters waren.”

Ik weerhield met groote moeite een luiden uitroep. Lord Langerdale wachtte, totdat ik mij eenigszins had hersteld van mijn begrijpelijke opwindning.

„Wilt u mij alles vertellen?” vroeg ik langzaam. „Ik begrijp het niet.”

„Ik zal u vertellen, wat ik weet,” antwoordde hij vriendelijk. „Uw grootvader was een arme, maar trotsche baronet: sir Arthur Montavon heette hij. Mijn vrouw Elsie en uw moeder waren zijn eenige kinderen — tweelingen. Samen kwamen zij voor het eerst aan het hof en zij trokken in de voornaamste kringen zeer de aandacht. Zes maanden later was Elsie met mij verloofd. Uw moeder scheen echter heel wat hoogere eischen te stellen; zij wees verschillende zeer goede aanzoeken af en was aan het einde van het eerste seizoen nog vrij.

Ik weet niet precies, wanneer en bij welke gelegenheid zij hem het eerst ontmoette, maar nog voor de volgende lente was uw moeder verloofd met den

Verschillende mensen

Ze zijn er in soorten, kleine en groot,
Dikke en dunne, Christen en Jood,
Oude en jonge, arm en ook rijk,
Teer als een grasje en sterk als een eik:
Er zijn er, die goed voor elkander zijn,
Weer anderen bedriegen in 't groot en in 't klein:
Ge ziet ze met lang en ook zonder haar,
De een rookt een pijp, de ander een sigaar:
Die loopt met stroop, en deze weer niet,
(Vertrouw slechts den eerste, zoolang ge hem ziet!):
Pieter stelt prijs op een snor en een baard,
Janus weer vindt die versierselen niets waard:
Sommigen bemoeien zich nooit met een vrouw,
En anderen zweren aan elk meisje trouw:
Wat Dorus zwart noemt, vindt Jacob wit,
Klaas heeft zijn eigen, Kees een namaak-gebit:
Joost pleit voor oorlog, (mits hij er buiten blijft!):
Ternijf Gerrit het „brede op aarde” onderschrijft:
A. lust graag biefstuk, visch en een ei,
B. eet alleen planten met margarine er bij:
C. vindt mater de heerlijkste drank,
D. verspreidt bier- en jeneverstank.

Zoo zijn we in elk opzicht verschillend, nietwaar?
Houdt ge dit in gedachten, dan verdraagt ge elkaar!

H. G. VAN DER BEEK.

No. 21

graaf de Cartienne. Hij was dol-verliefd op haar; of zij werkelijk van hem hield, kan ik niet zeggen, maar meer dan een voorbijgaande neiging kan het niet geweest zijn.

De dag, waarop het huwelijk zou worden voltrokken, was reeds vastgesteld, toen er plotseling iets tusschen kwam. Graaf de Cartienne moest zijn bevoorrechte plaats in de hoogste kringen afstaan aan een jongeren, een buitengewonen man....

„Mijnheer Ravenor!” riep ik uit.

„Juist. U kunt u er onmogelijk een voorstelling van maken, wat hij destijds voor een man was. Laat ik volstaan met te zeggen, dat hij graaf de Cartienne ver in de schaduw stelde, in alle opzichten. Eigenaardig was wel, dat hij met geen enkel persoon in tiemere betrekkingen aanknoopte, ofschoon hij daartoe volop in de gelegenheid was. De eenige, met wien hij goede vrienden scheen te zijn, was graaf de Cartienne, en de eenige vrouw, die hij meer dan gewone aandacht schonk, was... uw moeder.”

Na een oogenblik zwijgens ging hij voort: „Een poosje ging alles goed, toen begonnen geruchten zich te verspreiden. Graaf de Cartienne mocht wel oppassen, wilde hij zijn verloofde niet verliezen, werd er min of meer openlijk gezegd. Aanvankelijk stoorde hij zich niet aan die praatjes, maar toen de heer Ravenor onder een schuilnaam eenige gedichten uitgaf, die aan A. M. waren gericht en een zuivere liefdesverklaring inhielden, werd de zaak anders. Door onbescheidenheid van een der menschen op het kantoor van den uitgever kwam spoedig iedereen te weten, dat die gedichten gewijd waren aan Alice Montavon.

De Cartienne ging terstond naar Ravenor en eischte een verklaring. Ravenor erkende, de schijver van de gedichten te zijn, en verwees den graaf voor het overige naar zijn verloofde. Deze smeekte hem in hartroerende bewoordingen, haar de vrijheid terug te geven; zij beminde Ravenor en zou met niemand anders kunnen trouwen.

De graaf was buiten zichzelf van woede. Hij weigerde haar vrij te geven, en dreigde, zijn medeminnaar op staanden voet te zullen neerschieten, als hij hen nog ooit in elkaars gezelschap zag. Sir Arthur Montavon, die een groote schuld bij den graaf had, zwoer, dat het huwelijk zou plaats hebben. Oogenschenlijk zouden zij hun doel bereiken, want de heer Ravenor verdween plotseling. Twee dagen voor het huwelijk echter was ook uw moeder spoorloos verdwenen!”

Ik kon niet langer stilzitten, maar sprong op en liep met groote passen in het vertrek heen en weer. Met medelijdenden blik sloeg de lord mij gade.

„Gedurende een paar dagen geelk De Cartienne meer op een razenden krankzinnige dan op een verstandig man. Plotseling echter kwam hij tot kalmte, een kalmte, waarover allen, die hem kenden — Elsie en ik vooral — zich bezorgder maakten dan over zijn woede van eenige dagen tevoren. Hij uitte geen dreigementen, sprak met geen woord over wat hij van plan was... en toch wisten wij allen dat wel. Toen hij dan ook eenige dagen later, geheel alleen en in stilte, Londen verliet, maakte zich een groote onrust van ons meester. Wij wisten, dat hij uw moeder ging zoeken! Hulp had hij niet nodig, want hij was zelf een geboren detective en bezat in ongeloofelijke mate de gave, zich te kunnen vermommen.

U begrijpt, met welk een angst wij elken dag de couranten lazen, telkens vrezend, een bericht omtrent het verwachte drama te zullen zien. Er gingen echter jaren voorbij en wij hoorden of zagen niets. Toen kwam eindelijk het bericht, dat de heer Ravenor schipbreuk had geleden, en iedereen meende, dat hij dood was. Ik aanvaardde korten tijd later een positie in het buitenland en kwam eerst de vorige week, na een afwezigheid van tien jaren, in Engeland terug. Natuurlijk hoorde ik toen van Ravenor's terugkomst en ik schreef hem een brief, waarop ik het volgende korte antwoord ontving:

„U kunt aan uw vrouw zeggen, dat haar zuster dood is. Meer heb ik niet te zeggen.”

Tot mijn verwondering ontmoette ik gisteren De Cartienne weer, en u in zijn gezelschap! Ik voelde terstond, dat u de zoon van Alice moest zijn, ofschoon ik zelf niet wist waarom.”

Ik wendde mij om en vroeg: „Wilt u daarmee zeggen, dat mijn moeder na haar vlucht nooit meer met haar vader en zuster in verbinding is geweest?”

„Alleen op de volgende wijze: Zij liet een boodschap achter voor mijn vrouw, waarin haar verblijfplaats niet werd genoemd, maar waarin wel een adres werd opgegeven, waarheen zij haar brieven kon zenden. Sir Montavon kreeg dien brief in handen en schreef een strengen brief aan zijn dochter, waarin hij haar verbood, nog ooit in zijn tegenwoordigheid te verschijnen, of zich op een of andere wijze met hem of haar zuster in verbinding te stellen. Op zijn bevel schreef mijn vrouw haar een brief van ongeveer dezelfde strekking, hopend, dat zij eenige dagen later een brief met geheel anderen inhoud zou kunnen zenden. Wat dan ook gebeurde. Maar... de eerste brief bereikte uw moeder wél, de tweede niet. Ik twijfel er niet aan, of uw moeder, die grootendeels het karakter van haar vader had, heeft op het lezen van beide brieven besloten, zich nooit meer met haar familie in te laten.”

„U weet dus niet, waar zij en mijnheer Ravenor in het huwelijk zijn getreden?”

Lord Langerdale schudde ontkennend het hoofd en het viel mij daarbij op, dat hij verreed, mij aan te zien.

„Lord Langerdale,” zeide ik op kalmen toon, „dit is voor mij een levenskwestie. U schijnt een rechtstreeksch antwoord op mijn vraag te vermijden. Hebt u reden om te veronderstellen, dat...”

„Nee, nee, geen kwestie van,” viel hij mij haastig in de rede, „ofschoon er omstandigheden zijn, die twijfel zouden kunnen wekken, en daarom zal ik vandaag naar Ravenor gaan en hem de waarheid vragen.”

„Nee, dat moet u niet doen,” zei ik. „Dat is een zaak tusschen hem en mij. Ik zal zelf gaan.”

Zacht werd de deur geopend en lady Langerdale stond op den drempel. Haar echtgenoot ging naar haar toe.

„Elsie,” zei hij, „je hebt gelijk gehad. Er zijn nog wel veel duistere punten, maar het staat toch vast, dat hij de zoon van je zuster is.”

Met uitgestoken handen kwam zij naar mij toe en toen ik haar warmen handdruk voelde, terwijl haar bevende lippen mijn voorhoofd raakten, scheen mijn hart een oogenblik stil te staan, om daarna met grooter snelheid te kloppen.

Ik begreep, dat ik stond op een keerpunt in mijn leven, en ofschoon het een groote vrees had medegebracht, ging het toch ook vergezeld van een onbeschrijfelijke vreugde. Behoefde ik daaraan nog wel te twijfelen, terwijl ik den blik gericht hield op lady Langerdale's gelaat en den warmen handdruk van mijn oom voelde?

Maar eenige oogenblikken later, toen ik bedacht, wat nog komen moest, toen de herinnering aan de taak, die mij naar Londen had gevoerd, terugkeerde, verdween langzaam de blijde uitdrukking van mijn gezicht.

Ik vertelde mijn oom alles en vooral toen ik den

naam De Cartienne noemde, kreeg zijn gelaat een zeer ernstige uitdrukking.

„Ik maak mij er ongerust over, dat je in eenigerlei verbinding staat met dien man,” zei hij. „Hij moet je wel vijandig gezind zijn en een gevaarlijker mensch dan hij bestaat er niet. Het is een slechte dag geweest, waarop je met hem kennis gemaakt hebt.”

NEGEN EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK

IK GA ALLEEN

Toen wij den volgenden morgen aan het ontbijt zaten, keek lord Langerdale opeens van zijn courant op en vroeg:

„Elsie, moet je vandaag nog gaan winkelen?”

„Ik denk het wel,” antwoordde zijn vrouw. „Waarom?”

„Kijk dan goed naar het geld, dat je terugkrijgt. Er schijnt verbazend veel valsch geld in omloop te zijn. De couranten bevatten fantastische berichten. Ergens in Londen moet op groote schaal valsch geld worden gemaakt, en de politie... wat scheelt er aan, Philip?” onderbrak hij zichzelf.

Ik herstelde mij dadelijk weer en zette het kopje neer, dat ik bijna uit mijn vingers had laten vallen.

„De koffie was heet,” zeide ik langzaam.

Mijn oom las verder en lady Langerdale begon een gesprek, waarbij het mij zeer moeilijk viel, mijn aandacht te bepalen.

Zeker, het was een ongewone gedachte, die in mij was opgekomen, ze leek bespottelijk, en toch...

Het ontbijt was nog niet afgelopen, toen ik een briefje van De Cartienne ontving, hetwelk mij door een kellner werd gebracht. De inhoud luidde:

„Waarde Morton.

Ik weet met zekerheid, waar degene, dien gij zoekt, zich morgenavond zal bevinden. Mijn rijtuig zal om tien uur voor uw hotel staan; als ge komen wilt, zal ik u bij hem brengen. Breng ook de kist mee, die ik u gisteren meegaf.

E. de C.”

Ik reikte lord Langerdale het briefje over, die het langzaam las.

„Ik vertrouw die zaak niet,” zei hij. „Neem een goeden raad van mij aan, Philip, zend hem die kist terug en ga er niet heen.”

Ik schudde het hoofd. „Ik moet weten, waar Marx zich bevindt, en er is geen andere weg dan deze. Morgenavond dus. Vandaag...”

„Ja, wat zullen wij vandaag doen?” viel de lord mij in de rede.

„Vandaag ga ik naar Ravenor Castle,” antwoordde ik zonder eenige aarzeling.

Hij keek mij verbaasd en een weinig opgewonden aan. „Dan ga ik met je mee,” verklaarde hij plotseling.

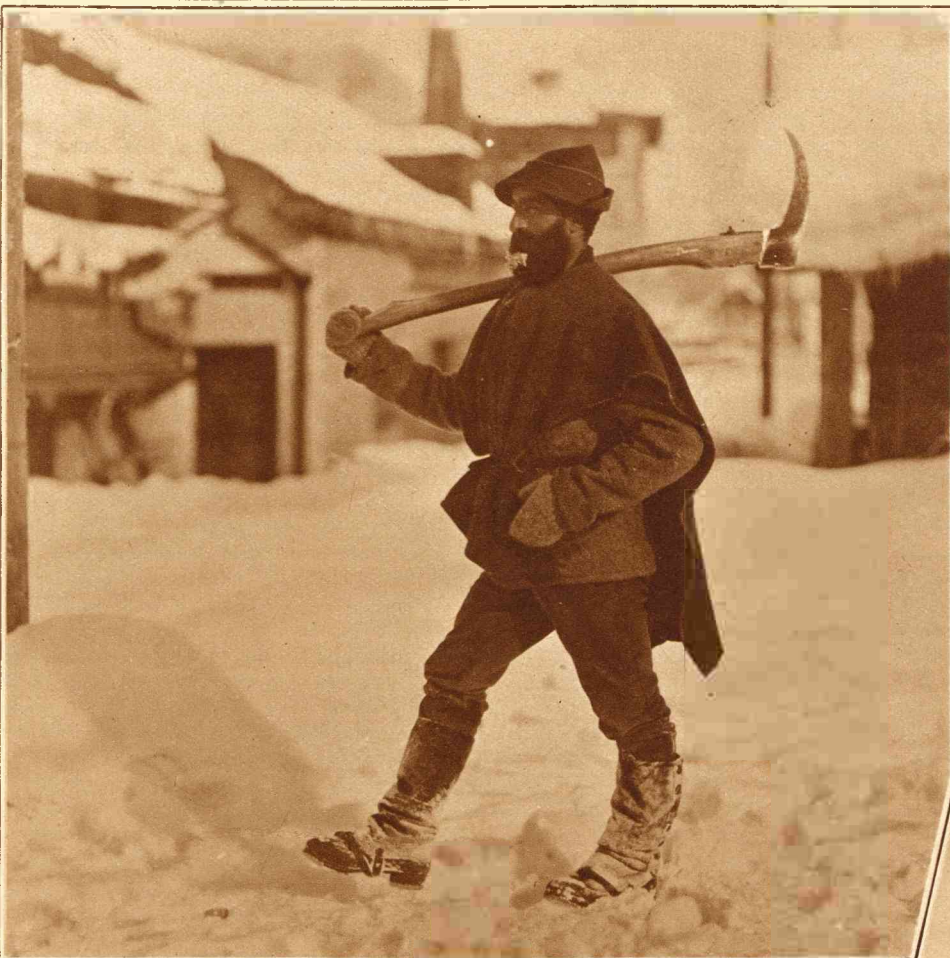
(Wordt voortgezet)

EEN SCHOOL VOOR VLEGSTERS.

Een aardig kiekje uit de onder leiding van miss Olive Branch Williams staande school tot opleiding van vrouwelijke vliegers te New-York. Twee leerlingen in het vliegtuigmodel, waarin zij de verschillende toestellen leeren bedienen.

UIT DE BEIERSCH Alpen

Bergtesgade, een plaatsje in de Beiersche Alpen, is o.a. vooral bekend als opslagplaats van hout, dat in de naburige bosschen wordt geveld. Men heeft er dan ook het speciale beroep van „Holzknecht". Die houtknechten vormen onder de bemoners een afzonderlijk type, dat onmiddellijk van de andere bemoners is te onderkennen. Op bovenstaande afbeelding ziet men er een, zich naar zijn merk begevend.

Hierboven:
De Holzknecht
met zijn slede
berg op, naar
kupplaats, om
lading stammen
halen.

Foto links:
Met de lading b
af, naar de ops
plaats.

Foto rechts:
Op de opslagpl
worden de stam
op groote stapels
vast, om daar
verdere transport
spoor af te mach

BEIERSCHE Alpen

Hierboven:
De Holzknecht gaat
met zijn slede den
berg op, naar de
kapplaats, om een
lading stammen te
halen.

Foto links:
Met de lading berg-
af, naar de opslag-
plaats.

Foto rechts:
Op de opslagplaats
worden de stammen
op groote stapels ge-
tast, om daar het
verdere transport per
spoor af te maken.

Hoe de stammen een voor
een van de plek, waar ze
gehakt zijn, naar de slede
worden gesleept.

Hiernaast:
Het opladen der stammen
op de slede.

VLOOTOEFENINGEN IN AMERIKA — Een deel der Amerikaansche vloot in de San-Pedrobaai, met groote zoeklichten de lucht afzoekende naar vliegtuigen. Deze nachtelijke oefening leverde een schitterend schouwspel op.

De Verlaten Steengroeve

DOOR CHARLES GARVICE

Naar het Engelsch door JOSEPH MARTO

Zij hief haar oogen tot den graaf op, om haar mond speelde een dankbaar lachje en gehoor gevend aan een onweerstaanbare ingeving, legde zij haar handen zacht op z'n schouders en gaf hem een kus.

Men kon het den ouden man aanzien, dat hij door dit blijk van dankbaarheid diep ontroerd was, te meer omdat Eva geen impulsieve natuur had. Hij lachte haar vriendelijk toe en tikte haar vaderlijk op den arm.

Eenige oogenblikken later kwam Stannard binnen. Ook hij had een geschenk voor Eva, een prachtig gouden kruis met briljanten bezet. Hij hield het echter in zijn zak; vanavond, vóór zich te rusten te leggen, zou hij het haar geven. Hij was een en al bewondering voor de kostbare huwelijksgeschenken van lord Averleigh. Hij nam de schitterende juweelen voorwerpen in z'n handen en bekeek ze met aandacht, terwijl een glans van voldoening zijn sombere gelaatsrekken verlichtte. Die schat van juweelen, zoo dacht hij, was alvast een deel van den rijkdom, waarvoor hij z'n geheele leven gewerkt had en die hem nu weldra ten deel zou vallen.

Hij hield nog een der juweelenkistjes in zijn handen en keek er met welgevallen naar, toen een der huisbedienden van den graaf op hem toetrad en hem in 't oor fluisterde:

„Daar is mijnheer Jones, die u een oogenblikje wenscht te spreken, mijnheer!”

Het kistje viel uit Stannard's hand en de juweelen vielen als een ruischende waterval op den vloer. Hij knielde op den grond en raapte alles zorgvuldig op, waardoor hij in staat was de ontsteltenis die zich van hem had meester gemaakt, voor de aanwezigen te verbergen en zijn gelaat weer in de rechte plooiën te brengen. Kalm stond hij op en zei bedaard aan den knecht, dat hij direct bij den heer Jones zou komen.

Op weg naar de bibliotheek liep hij de eetzaal binnen, waar hij zichzelf een glas brandewijn inschonk en het in één teug ledigde. Vervolgens strekte hij z'n vlakke hand uit om te zien, of deze ook beefde. Het wilde hem voorkomen, dat hij

zich zelf volkomen meester was. Daarna liep hij haastig naar de bibliotheek.

Inspecteur Jones stond midden in 't ruime vertrek. Toen Stannard binnen was, sloot hij zorgvuldig de deur, keek hem doordringend aan en zei op ernstigen toon:

„Ik bied u mijn verontschuldiging aan, mijnheer Marshbank, dat ik u nog zoo laat in den avond moet komen storen, maar ik meende, dat u belang zou stellen in de mededeeling, dat morgen in den namiddag een stoomboot uit de haven van Londen naar Argentinië vertrekt.”

Stannard hield zich aan den rand van de tafel vast; hij zag doodsbleek.

„Wat heb ik daarmee te maken?” vroeg hij, schijnbaar verbaasd.

De inspecteur bleef hem doordringend aanzien.

„Ik dacht,” zei hij langzaam, „dat zoo'n uitstapje u wel zou aanstaan, mijnheer Marshbank. Argentinië is een zeer gezond land; het volk en de staatsinrichting daar zijn een gezette studie overwaard. Het land bezit veel natuurlijke hulpbronnen, waarvan een handig man als u partij zou kunnen trekken. Er bestaat geen uitleveringsverdrag met de Europeesche staten. Als iemand daar veilig en wel is aangeland, dan is hij buiten het bereik der mannen van mijn vak.”

„Ik begrijp u niet,” zei Stannard met meesterlijk gespeelde verbazing.

„Niet?” vroeg Jones; „ik dacht, dat u me wel zou begrijpen; denk u er nog maar eens over na.”

Stannard klemde z'n tanden op elkaar en keek naar den grond. Wat wist die man van de zaak af? Blijkbaar niet veel; anders zou hij hem wel arresteeren in plaats van te waarschuwen. Die Jones was een opsnijer, die hooge troeven tegen hem meende uit te kunnen spelen; dat kon hij, Stannard, ook!

„Ik heb niet het minste begrip, van wat u eigenlijk bedoelt, mijnheer Jones,” zei het parlements-

lid weer. Hij hief z'n oogen op en gluurde naar den inspecteur No. 42 door z'n half gesloten oogleden.

„Zooals u wilt, mijnheer Marshbank,” antwoordde de onverstoorbare politie-ambtenaar; „ik heb u een fingerwijzing gegeven, in de meening u daarmee een dienst te bewijzen. Maar als u er de voorkeur aan geeft, om in Engeland te blijven en met een jonge dame in 't huwelijk te treden, die zoo onschuldig is als een kind en niet weet wat voor schurken er in de wereld rondloopen, dan moet u dat zelf maar weten. Zij echter is dan diep te beklagen.”

Een valsche lachje speelde om Stannard's mond.

„Als ik niet wist, mijnheer Jones, dat u buitengewoon matig is, dan zou ik zeggen, dat u vanavond te diep in 't glaasje gekeken had.”

„Inderdaad, mijnheer Marshbank, ik leef zeer matig; ik wensch u goeden avond.”

Een oogenblik nog bleef de inspecteur aan de deur staan, in de hoop, dat Stannard nog tot andere gedachten zou komen. Toen deze bleef zwijgen, verliet hij het vertrek en zei binnensmonds:

„Ik heb m'n best gedaan; die arme juffrouw Winsdale!”

Stannard liet zich kreunend in een leunstoel vallen en veegde het klamme zweet van zijn doodsbleek gelaat.

„Wat weet hij?” vroeg hij zich in vertwijfeling af; „hij moet het een of ander weten, anders zou hij zoo niet tegen me durven optreden. De boot vertrekt morgen pas; ik heb dus nog tijd om er over na te denken. Maar als ik ga, dan gaat Eva mee!”

Na een minuut of tien kwam hij weer in het salon. Hij vond daar een vroolijk gezelschap, dat Averleigh-castle geruimen tijd niet binnen zijn muren gezien had. Een van de jonge dames zong een lied en Gerald Wilson begeleidde haar op de piano. Vervolgens droeg Harry iets komisch voor, dat al de aanwezigen hartelijk deed lachen. Terwijl de gasten dus in een vroolijke stemming verkeerden, hoorde men eenig gedruisch in de hal. Plotseling werd de deur van het salon open ge-

worpen en een oogenblik later stond de hooge gestalte van een man midden in 't vertrek.

Eva was de eerste, die hem zag. Zij slaakte een luiden kreet en maakte een beweging om op te staan, maar als verlamd van schrik viel ze weer in haar stoel terug.

De graaf, die naast haar zat en haar ontsteltenis gewaar werd, keek nu ook naar de deur. Met één sprong was hij op de been en riep: „Heriot!”

VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

Nauwelijks had de graaf den naam van zijn zoon uitgeroepen, of een luide gil van lady Janet klonk door het vertrek. Schrik maakte zich van al de aanwezigen meester en zij staarden naar de lange gestalte van den man, die zich eensklaps aan hun blikken vertoonde, alsof hij 'n geest was.

Lord Averleigh herkreëg het eerst van allen z'n zelfbeheersching. Hij ging naar de deur, sloot deze, draaide den sleutel in 't slot en wendde zich tot Heriot:

„Ben jij het, Heriot? Wat kom je hier doen?”

De aangesprokene lette niet op hetgeen hem gevraagd werd; onafgewend hield hij z'n oogen op Eva gevestigd.

„Ben ik te laat gekomen?” vroeg hij met heesche, maar duidelijke stem.

Toen Eva die stem hoorde, scheen de betoovering, die zich van haar had meester gemaakt en haar, overweldigd door schrik en vrees, roerloos op haar stoel gekluisterd hield, eensklaps geweken. Zij stond op, ging naar hem toe en greep hem bij den arm. Zij keek hem in 't gelaat, alsof ze nog niet kon gelooven, dat hij het was.

„Heriot!” lispelde zij, „u hier!”

Hij legde z'n hand op haar schouder.

„Ja,” antwoordde hij; „ben ik nog op tijd gekomen? Zijn ze getrouwd?”

De aanwezigen keken elkaar verbaasd en verschrift aan; niemand was op dit oogenblik in staat om een woord uit te brengen.

De graaf was de eerste, die sprak.

„Neen,” zei hij, „en ze zullen niet kunnen trouwen, omdat jij terug gekomen bent. Waarom heb je dat gedaan? Je komt kan niets dan schande en ellende over ons brengen. Waarom ben je niet gebleven, waar je was? We zouden dan langzamerhand hebben kunnen vergeten, dat je nog bestond.”

Heriot keek zijn vader fier en zelfbewust aan en zeide:

„Vraag me liever, waarom ik teruggekomen ben.”

De graaf wierp een blik op z'n zoon, alsof hij dacht, dat het hem in 't hoofd geslagen was. Haastig vroeg hij:

„Weet je dan niet, welk lot je boven het hoofd hangt? Weet je niet, of heb je vergeten, dat je beschuldigd bent van den moord op Ralph Forster?”

„Ja, dat weet ik.”

„Welnu,” hernam de graaf, „hoe kom je er dan toe, om hier te komen? Als je niets om je eigen veiligheid geeft, als je eigen eer je niets is, denk je dan niet aan anderen, die denzelfden naam dragen als jij? Heb je je familie nog geen verdriet en schande genoeg aangedaan?”

Vader en zoon stonden tegenover elkander en keken elkaar aan. De tegenwoordigheid van anderen schenen ze vergeten te hebben.

„En,” vroeg de laatste, verontwaardigd, „u gelooft dus, dat ik dien lafhartigen moord bedreven heb? U denkt allen, dat ik schuldig ben?”

Terwijl hij nog sprak, liet hij zijn oogen over de aanwezigen gaan. Eén seconde bleef zijn blik rusten op het doodsbleeke gelaat van Eva. Haar lippen beefden en bewogen zich, alsof zij: neen, wilde zeggen. Haar keel scheen echter dicht geschroefd; zij kon geen woord uitbrengen.

„Neen,” zei de graaf; „ik geloof niet, dat je schuldig bent aan een laffen moord; ik zou zelfs niet gelooven, dat je dien man gedood had, als je het zelf niet had bekend.”

„Ik?” riep Heriot verbaasd uit; „ik zou dat hebben bekend? Dat is een leugen! Wie heeft dat gezegd?”

Voor de eerste maal sinds hij in de kamer was, keek hij nu naar Stannard. Deze stond naast de piano, met de handen op z'n rug; in z'n gelaat was geen uitdrukking te zien; over z'n oogen scheen een vlies te liggen; het licht scheen er uit verdwenen; hij stond als een standbeeld, waarin geen leven te bespeuren is.

Heriot wees met z'n wijsvinger naar hem.

„Heeft hij u dat verteld?” riep hij uit; „wat vertelde hij nog meer? Heeft hij u ook gezegd, wie de moordenaar is? Dat had hij kunnen doen, want hij weet het. Kijk hem maar eens goed aan!”

Allen keken naar Stannard, maar deze scheen zich daarvan niet bewust te zijn, hij scheen niets te zien of te hooren.

De graaf streek met z'n zakdoek over z'n voorhoofd.

„Wat wil je daarmee zeggen?” riep hij uit; „Stannard is juist uit het land teruggekomen waar jij een schuilplaats gezocht hadt. Hij deelde ons mee, dat je hem alles had bekend, dat je berouw hebt en voornemens bent je leven te beteren. Ik vraag je nog eens: waarom ben je teruggekomen?”

Heriot richtte zich fier op en beet op z'n lip; blijkbaar had hij moeite om zich te beheerschen.

„Ik ben teruggekomen, om mijn eer te zuiveren van een smet, die anderen daarop geworpen hebben; mijn eer is ook de uwe. Ik ben teruggekomen om een laaghartigen schurk te ontmaskeren. Ik heb niets bekend, omdat ik niets te bekennen had en ik heb u geen boodschap gezonden. Hij heeft me ontmoet, dat is waar; maar niet vóór den dag, dat wij elkaar ontmoetten, las ik in een oude krant, welke vreeselijke verdenking op mij rust.”

Uit het geheele gezelschap ging een kreet van ongeloofige verbazing op.

Lord Averleigh keek zijn zoon aan met een blik, waarin te lezen stond: droom ik of waak ik?

„Je wist dus niet...?” bracht hij er met moeite uit.

„Neen, ik heb Engeland op den morgen na den moord verlaten. Ik heb geen krant ingezien en ook niets van het verschrikkelijke geval vernomen. Kunt u zich in ernst voorstellen, dat ik weggebleven zou zijn, als ik geweten had, van welk een gruwelijke misdaad ik verdacht werd? Hoe komt u er toe om te denken, dat ik zoo'n ellendeling ben? Ik ben uw zoon, mijnheer!”

Heriot Fayne's stem beefde van woede.

De oude man scheen niet te weten, hoe hij het had en riep uit:

„Wat moet ik doen? Wat moet ik van dit alles gelooven?”

„Geloof mij,” antwoordde Heriot, op vasten toon; „heb ik u ooit bedrogen of iets voorgelogen? Met al m'n gebreken — en de hemel weet, dat ik die heb en leelijke ook — heb ik nooit getracht mij beter voor te doen, dan ik ben.”

„Neen, neen,” zei lady Janet, snikkend; „het is waar, wat hij daar zegt! Geloof hem Edmond, je moet hem gelooven!”

„Wat moet ik van dit alles denken?” herhaalde lord Averleigh, terwijl hij beurtelings Stannard en Heriot aanzag.

Stannard was langzamerhand van z'n verbijstering bekomen. Er was echter iets in z'n gelaat, hetwelk den graaf schrik aanjoeg.

„Je zegt,” hernam hij, zich tot z'n zoon wendend, „dat je niets van den moord weet; begrijp je wel de bewijskracht der argumenten voor je schuld, die tegen je ingebracht zijn?”

„Zeker, ik heb daarvan uit de kranten kennis genomen, en die man heeft er mij op gewezen.”

„En toch beweer je, dat je er niets van weet?”

„Dat heb ik nooit beweerd. Ik weet, wie de moordenaar is; ik weet dat even goed, alsof ik persoonlijk getuige van den moord geweest was.”

Al de aanwezige dames gilden van schrik. De graaf trad dicht bij zijn zoon toe.

„Wie was het dan?” vroeg hij, met gesmoorde stem.

Heriot wees naar Stannard Marshbank.

„Daar staat hij!” zei hij langzaam en duidelijk.

Een doodsche stilte heerschte eenige oogenblikken na deze woorden van Heriot. Iedereen hield den adem in en keek naar Stannard, alsof deze geen mensch van vleesch en bloed, maar een geest was.

„Stannard!” riep de graaf uit, „Stannard!”

Toen het parlamentslid zijn naam hoorde uitspreken, richtte hij z'n ineengedoken gestalte op, veegde zijn klam gelaat met zijn zakdoek af en grijsnachte.

„Stannard!” herhaalde de oude man; „ik kan het niet gelooven!”

„En toch,” zei Heriot, terwijl hij z'n vader verwijtend aanzag; „acht u mij wel schuldig aan die misdaad.”

„De bewijzen zijn tegen je!” luidde het antwoord; „je hebt woorden met Ralph Forster

DE GEVOLGEN VAN DE GASONTPLOFFINGEN IN LONDEN.

Hoe het wegdek in Shaftesbury Avenue in het district Holborn er na de ontploffing uitzag. Door de kracht der ontploffing werd een taxi omver geworpen — de inzittenden werden zwaar gewond.

gehad over het meisje; daar scheen alle reden voor te zijn. Tegen hem is geen enkel bewijs. Waarom zou de wensch bij Stannard zijn opgekomen om dien man van het leven te berooven?" „Vraag het hem zelf," zei Heriot.

Op dit oogenblik verwijderde Stannard Marshbank zich een paar passen van de piano in de richting van lord Averleigh en z'n zoon.

„Die comédie heeft nu lang genoeg geduurd," zoo begon hij. Hij trachtte bedaard te blijven en den toon aan te nemen, van iemand, die verstand staat over de beleediging, welke hem wordt aangedaan in den vorm eener onverwachte, valsche beschuldiging; „ik begrijp niet, hoe Heriot het in zijn hoofd gekregen heeft om naar Engeland terug te keeren, terwijl een aanklacht wegens moord tegen hem is ingediend; ik begrijp niet, hoe hij het durft te wagen om zijn schuld op mij te werpen. Waarlijk, dat is iets, wat ik niet begrijp. De dwaasheid van zulk een poging, heeft lord Averleigh daar zooveel reeds aangetoond. Heriot moet half krankzinnig zijn, mijnheer, anders zou hij nooit zoo iets hebben durven te beweren."

Iedereen zweeg. Ook Heriot. Hij stond daar met over elkaar geslagen armen en zag Stannard met verachtelijke blikken aan.

„Wanneer Heriot," zoo hernam Stannard bedaard, „ook nog maar één greintje gevoel heeft, wanneer hij zich nog bewust is, al hetgeen hij u, mijnheer, is verschuldigd, dan zal hij trachten, om aan den arm van 't gerecht te ontkomen, door direct het land te verlaten, terwijl het nog tijd is."

Lady Janet greep Heriot bij den arm.

„Vlucht, Heriot!" riep zij uit; „vlucht!" En toch... o, ik weet niet wat ik zeggen of denken moet."

Heriot zag de oude dame glimlachend aan. „Houd u maar kalm," zei hij, vriendelijk; „wees maar niet bang; ik blijf hier."

Een straal van woede schoot uit den blik dien Stannard op z'n neef wierp.

„Dat is misdadige vermetelheid," zei hij met heesche stem; „als Heriot dan niet op z'n eigen veiligheid wil bedacht zijn en geen rekening met onze gevoelens wil houden, dan zal ik dat doen." Hier zweeg Stannard, ging midden in de kamer staan en keek in 't rond.

„Ik zal," zoo ging hij voort, „op het oogenblik niet antwoorden op de onzinnige beschuldiging, die tegen mij uitgesproken is. Mijzelf wil ik het onrecht niet aandoen, door de verklaring af te leggen, dat die beschuldiging ongegrond en valsch is. Er zijn aanklachten, zóó dwaas en belachelijk, dat ze geen weerlegging waard zijn. Met zoo iets hebben we hier te doen. Toen de moord bedreven werd, lag ik te bed. Nadat ik White-Cot had verlaten, heb ik niemand meer gezien of gesproken. Maar ik zal me niet verwaardigen, nog iets tot mijn verdediging in te brengen. Dat zou slechts tijdverlies zijn. Er rust een ernstiger taak op me. Ik zal ten minste trachten iemand uit de gevangenis te houden, die, ofschoon hij me ten zeerste verongelijkt heeft, toch de zoon van mijn weldoener en mijn eigen neef is."

Hier zweeg Stannard, en ging naar de deur, terwijl hij den graaf een teeken gaf om deze open te maken.

„Ik zal een rijtuig met twee paarden laten voorkomen," vervolgde hij, „en zien wat ik doen kan, om je hier van daan en het land uit te helpen." Ofschoon hij 't woord tot Heriot richtte, keek hij hem niet aan.

„Blijf waar je staat!" zei Heriot, op strengen toon. „Waag

het niet onder m'n bereik te komen, of ik sta voor me zelf niet in. Als ik je spaar, dan is het terwille van iemand anders."

In een oogwenk had er een verandering in Stannard's houding plaats. De bedaarde man, die gebukt ging onder het onrecht hem aangedaan, was in een kwaadaardigen en woedenden vijand veranderd. Zijn lippen krulden zich over z'n op elkaar geklemde tanden, als die van een hond die op 't punt staat om te bijten; met gebalde vuist stond hij voor Heriot en snauwde hem toe:

„Met die dwaasheid moet het nu uit zijn; m'n geduld is uitgeput! Je bent op je eigen risico teruggekeerd! Je hebt mij van een moord beschuldigd, dien je zelf bedreven hebt! Laat het gerecht dan uitspraak tusschen ons beiden doen. Er zijn bewijzen genoeg tegen je, om je aan de galg te brengen en als je hier blijft, dan word je zeker opgehangen!"

Een angstkreet klonk uit den mond van lady Janet door de zaal. Eva zei geen woord; zij stond daar als een standbeeld met den blik op Heriot gevestigd.

„Vlucht toch, Heriot!" riep de oude dame; „verlaat het land, al is het maar voor korten tijd."

„Vlucht!" riep op zijn beurt de graaf.

„Vrees niet, mijnheer!" zei Heriot; „ik blijf hier."

„Ik geef je twee minuten tijd om te vertrekken; verlaat dit huis, of ik zal de politie opbellen om je gevangen te nemen!" riep Stannard, buiten zich zelven van woede.

Maar nu was Heriot's geduld ten einde. Hij deed een paar stappen voorwaarts, greep Stannard bij den kraag en wierp hem tegen den muur. De dames riepen om hulp; de heeren wierpen zich tusschen Heriot en Stannard. Harry Wilson en z'n broer trachtten Heriot tegen te houden, maar hij duwde hen op zij, alsof ze kinderen waren.

„Ik verzoek iedereen, mij niet aan te raken!" riep hij met donderende stem; „ik zou me zelf niet meester zijn en iemand een ongeluk kunnen

toebrengen. Laat de rechtbank uitspraak tusschen ons beiden doen, zooals die ellendeling daar zegt. Ik ben onschuldig. Wanneer u iemand vast wilt houden, zorg dan dat die ander niet ontsnapt; houdt hem vast, totdat de politie komt. Ik heb genoeg verdragen en hem tot nu toe gespaard ter wille van..."

Terwijl hij dit zeide, keek hij in de richting van Eva Winsdale. Zij zag het niet, maar stond daar als aan den grond genageld. haar gelaat met haar handen bedekt houdend.

„Er komt," vervolgde lord Fayne, „eenmaal een einde aan alles, ook aan mijn uithoudingsvermogen. Dat einde is nu bereikt. Ik blijf hier en zal de komende dingen afwachten."

Stannard stond nog steeds tegen den muur geleund, waartegen Heriot hem geworpen had. Hij knarste op z'n tanden en grijselachte.

„Hij is schuldig!" stamelde hij; „er zijn geen bewijzen..."

Alvorens hij den zin kon voleindigen, werd er hard op de deur geklopt. De graaf ging er met den rug tegen staan, met den sleutel in de hand.

„Wat moet ik doen?" vroeg hij, besluiteloos.

Heriot richtte nu het woord tot zijn vader.

„Doe de deur open, mijnheer! Ik ben nergens bang voor en zal me zelf bij de politie aanmelden. De justitie moet licht in deze zaak brengen."

Lord Averleigh aarzelde. Heriot's mannelijk en krachtig optreden, zijn ongedwongen manier van spreken, zijn open blik, hadden hun invloed niet op zijn vaderhart gemist. Dit alles had den flinken, jongen zoon van weleer, in het geheugen van den ouden man wakker geroepen. Aan de jaren, die op Heriot's jeugd gevolgd waren, jaren van verdriet en zorg, dacht hij niet meer. Deze jonge man, die uit een vreemd werelddeel was overgekomen, om zich van een vreeselijke misdaad, waarvan hij beschuldigd was, te zuiveren, en zich daarbij als een man gedroeg, die wist wat hij deed, was zijn zoon!

„Heriot!" stamelde hij.

Deze ging naar hem toe en nam hem bij de hand.

„Vader," zei hij; „ik verzoek u de deur open te maken."

Lord Averleigh zag zijn zoon aan en voldeed aan zijn verzoek.

Een oogenblik later stonden inspecteur Jones en Grace Warner in het salon.

Heriot bleef rustig staan, maar Stannard's knieën knikten en hij moest tegen den muur leunen om niet te vallen.

Jones deed de deur op slot, begaf zich met langzame schreden naar den graaf en boog eerbiedig.

„Ik wensch u goeden avond, mylord," zei hij, opgewekt. Zijn houding en voorkomen waren echter ernstig. „Ik heb gehoord, dat lord Fayne terug gekomen is en ben zoo vrij geweest deze jonge dame mee te brengen, om hem te vragen haar van een belofte te ontslaan die hij haar heeft afgedwongen, vóór hij Engeland verliet."

Aller oogen waren op Grace gericht. Zij was bleek en stond met neergeslagen oogen midden in 't vertrek. Maar om haar mond speelde een vastberaden trek, ten teken dat zij een besluit genomen had.

„Wilt u haar van die belofte ontslaan, lord Fayne?" vroeg Jones.

Heriot keek Grace aan; zij stond voor hem, de handen in elkaar en met gebogen hoofd. Zelfs op dit oogenblik gevoelde z'n ridderlijke natuur eenigen weerzin om zulk een offer van een vrouw te vergen.

(Word vervolgd).

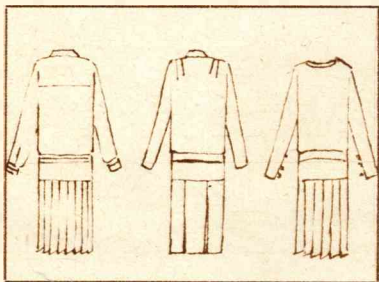
SPRINGENDE GLIJBOOTEN — Op het Elsinore-meer in Californië hebben demonstraties plaats gehad met glijbooten, waarbij een der mededingers met zijn boot een luchtsprong maakte door een op het water geplaatsten, met papier beplakten hoepel.

VROUWENLEVEN

KANTOORKLEEDING

Voor vrouwen en meisjes, welke in kantoren werkzaam zijn, geldt de combinatie: rokje met blouse of pull-over als de meest praktische dracht. Velen harer geven echter de voorkeur aan een eenvoudig japonnetje. Onze teekening geeft 't voorbeeld van een drietal modellen, welke door hun eenvoud van snit en materiaal voor kantoor geknipt zijn. 4550. Blouse met schouderstuk, gedacht in oud-rose kasha met biezen en koordgarneering. Donkerblauw plooirokje en donkerblauw zijden das voltooiën het geheel. 4557. Japon in deux-pièces model, uitgevoerd in geruite wollen stof, gegarneerd met wit crêpe-de-chine kraagje en geplisseerd jabot. Peau de suède ceintuur in bijpassende tint. Plooiën in het voorpand van het rokdeel. 4314. Japon van donkerblauw rips. Geplisseerde rok. Bovenstuk eenigszins blousend. Asymmetrische halsopening en originele ceintuur. Kleine roode of stalen knopen zullen als garnieering bijzonder voldoen. MARGUERITE.

DE BOEKHOUDING VAN HET LEVEN

Men zegt wel eens, dat het leven boek houdt: aan het eind zullen de kolommen van debet en credit op een zelfde bedrag sluiten. Vermoedelijk zullen — en dat ligt dan aan ons eigen temperament, dat naar twee kanten het evenwicht bewaart — onze vreugden even hoog gaan als onze smarten diep, of met andere woorden: wij bezitten een vatbaarheid voor vreugden, die nauwkeurig in evenwicht is met onze gevoeligheid voor smart. En onze waardeering van verworven geluk is evenredig aan de mate, waarmee wij ernaar hebben verlangd, waarmee wij het hebben gemist.

Ik ken een vrouw zonder eenige zorg of verantwoordelijkheid, die met haar heele leven doen kan, wat ze zelf maar wil: zij stapt in haar overdreven luxeuse linousine met niet meer plezier, dan waarmee ik mijn fiets afzet aan het trottoir.

Zij kan gaan, waarheen ze wil, wanneer ze wil, zoolang ze wil.

Het beteekent hoegenaamd niets voor haar.

Maar mijn werkvrouw vindt het een heerlijkheid, dat haar man tegenwoordig van een ijsfabriek koetsier is, en dat hij haar 's morgens op den bok van zijn sleeperswagen naar haar werkhuis brengt. Dat heeft nog in geen jaren zijn voldoening voor haar verloren: zij is er nog iederen dag weer even blij mee, omdat zij jarenlang iederen dag drie kwartier lang moest loopen van haar achteraffe straatje naar „haar dames”.

De vrouw, die zich haar heele leven naar den eisch heeft kunnen kleeden, vindt daar volstrekt geen genot meer in. Voor haar is het iets alledaagsch, bij iedere gelegenheid en op ieder uur van den dag de vereischte japon te dragen.

Maar één japon, waar zij trotsch op kan zijn, beteekent een geluk voor de vrouw, die jarenlang met onbevredigd verlangen voor de mode-étalages heeft moeten kijken.

*

Het schijnt onmogelijk te gelooven, dat de armen even gelukkig zouden zijn als de rijken. En ik zou daarin ook niet graag maar dadelijk een even oppervlakkige als overhaaste uitspraak willen doen. Dat zou dwaas zijn. Want als ruilmiddel kan geld het leven heel wat vergemakkelijken.

Maar het brengt zijn nadeelen evenzeer als zijn genoegens.

De vrouw, die nooit anders dan wat lapjes tapis belge op haar vloer heeft gehad, is, wanneer zij in betere dagen een paar eenvoudige Axminsterstertjes kan koopen, even gelukkig als die andere, die altijd Turksche tapijten in haar kamers heeft gehad, maar nu eens haar hartewensch vervullen kan met een zijden Perzisch stuk. En zij voelt zich straks nog weer verre overtroffen door haar vriendin, die het nog ruimer heeft, en die van verre reizen de prachtigste zeldzaamheden meebrengt uit het dozijn landen, dat ze bezocht heeft. Maar van al deze vrouwen is waarschijnlijk de eerste het gelukkigst, omdat zij alleen ontbering en verlangen gekend heeft.

Men moet ziek zijn om gezondheid te kunnen waardeeren, oud zijn om de waarde der jeugd te beseffen; wie niet gezwoegd heeft, begrijpt niet het genot van rust en geen schoonheid beseft haar gave, zooals een leelijke vrouw die waardeeren zou.

Is er niet werkelijk evenwicht? En houdt zoo niet het leven nauwkeurig boek?

Colliers, bestaande uit groote geslepen steenen, zijn de „finishing touch” voor avond- en namiddag-toiletten. Ons schetsje toont een modern collier met bijpassende oorbellen, gemaakt in ronde en rechthoekige steenen, in groen en zwart.

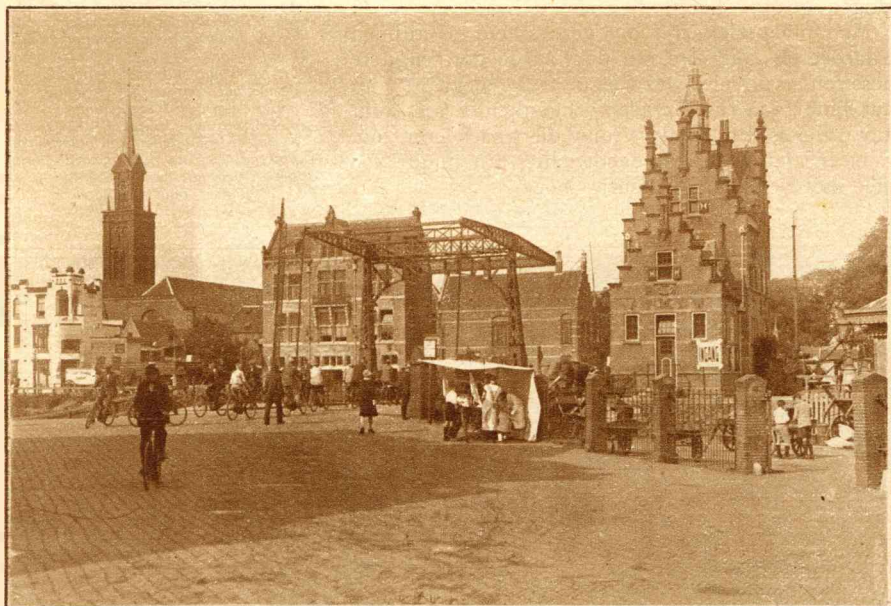
KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”. Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde, à f 0.55 kinderdekleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.55. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct nu ontwaagt van bestelling met 't verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toeslag. Van de gefotografeerde modellen zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— p. stuk voor dames voor kinderen à f 0.70.

Een paar aardige ontwerpjes voor kinderkleding naar Engelschen smaak. Links een jurkje van lichtblauwe popeline in aardigen plooiwal met witte manchetten en kraagje. Rechts: een in Engeland op veel plaatsen voorgeschreven schooljurk: een donkerblauw hangerjurkje, ook weer geplooid, over een in zachte kleuren gestreepte hemdblouse, waarbij een vroolijk gestreepte das.

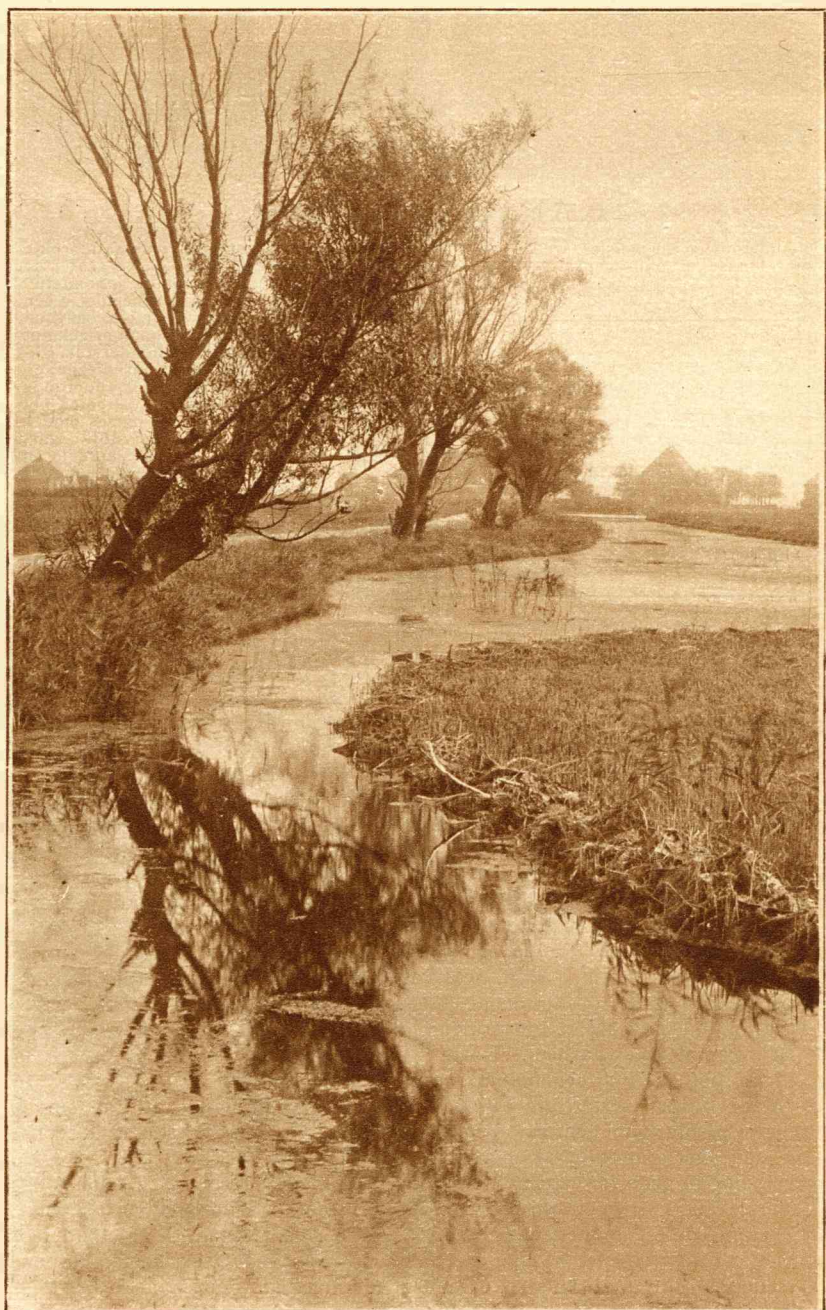

Een fraai gezicht op de Zaan bij Zaandam.

Bij de sluizen te Zaandam. Links de R. K. kerk, rechts het sluishuis.

Uit de Zaanstreek

Een mooi hoekje te Oostzaan.

De kerk en het raadhuis te Krommenie.

Een fraaie overwinning van Ajax — De Boer onderbreekt een Haagschen aanval.

SPORT VAN ZONDAG

Ajax zorgde in de 1e-klasse van afdeling I voor de verrassing van den dag. Met een stevige 4—1 overwinning op het leidende A.D.O. hebben de rood-witten het jaar 1928 uitstekend besloten en misschien den grondslag gelegd voor een succesvolle eindspurt. Want, zooals Ajax Zondag speelde, moeten er meerdere slachtoffers komen. Wij constateerden zoovele goede eigenschappen in het hoofdstedelijke team, dat daarbij toch moeilijk aan de laatste plaats kan worden gedacht. 't Ging snel en enthousiast en al was het spel technisch niet volmaakt, die snelheid en die wil, dat vuur, hetwelk de Ajaxieden tegen A.D.O. begeesterde, waren voldoende om een sprekende overwinning op deze Hagenaars te bewerkstelligen.

Ajax had de beide punten hard nodig. Nog zijn de rood-witten lang niet buiten gevaar. Deze ploeg heeft in zich den wil om te winnen en wij verwachten dan ook een gunstige wijziging in den toestand. Deze Ajaxploeg komt niet onderaan.

Voor de 2e-klassers was de uitvaart van het oude jaar niet onverdeeld gunstig. In 2 A ging het goed. Zeeburgia won den lastigen uitwedstrijd te Helder tegen H.R.C. met 1—0, zoodat de witten hun mooie kans behouden en zelfs nog hebben verbeterd.

Ajax klopt A.D.O. met 4-1. De Boer komt overwinnend te voorschijn uit een duel met W. Tap.

In de andere afdeling liep het echter geheel mis. Spartaan, dat verleden week al zoo onaangenaam verraste door een 5—1 nederlaag in Bloemendaal, liet zich ditmaal op eigen terrein met 3—2 door Zandvoort kloppen.

Dit zou voor de roodbroeken vrijwel het einde van hun kam-

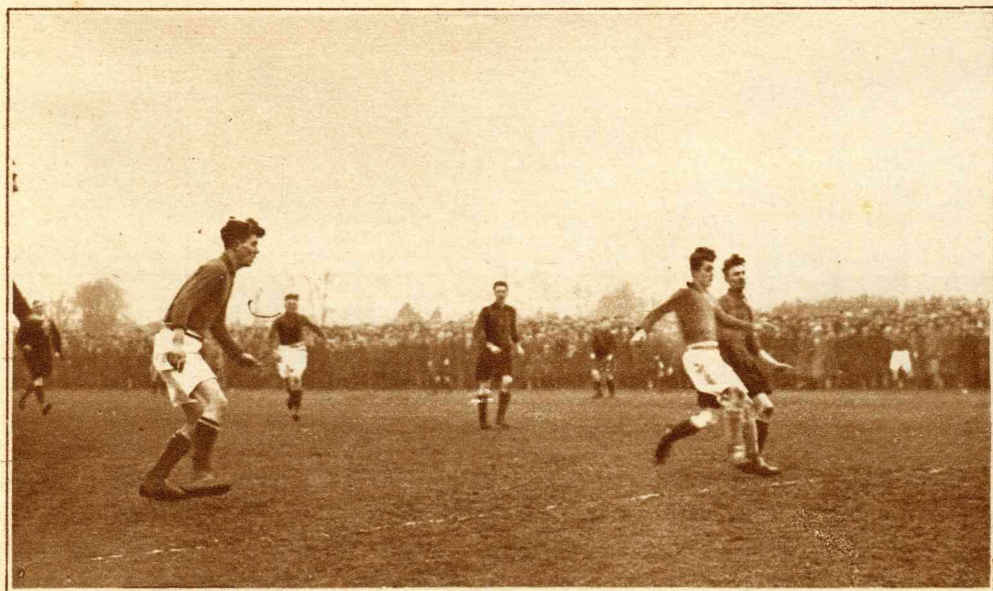
Succes van Ajax in de Meer. Met 4-1 werd Zondag j.l. het Haagsche A.D.O. geklopt. Moment voor het Amsterdamsche doel.

pioensdroomen hebben beteekend, ware het niet, dat D.E.C. zich ook — eveneens in eigen huis — had laten kloppen. Hier was Velox de gelukkige.

D.E.C. staat er nog het beste voor, doch de bewering dat D.E.C. of Spartaan in elk geval den kampioenstitel zou bemachtigen, is toch ietwat voorbarig geweest. Er komen nu ten minste weer kapers op de kust. H.V.C heeft weer een kans en de Haarlemsche roodbroeken kunnen ook nog een woordje mee gaan spreken.

De krachten ontloopen elkaar ook in deze afdeling al bijzonder weinig.

V.V.A. verloor in Amersfoort met de oneven goal. 't Zit den roodzwarten schijnbaar niet mee. De toestand wordt echter meer en meer ernstig, daar B.F.C. nog slechts de eenige medegegadigde voor de fatale plaats is. 't Wordt een harde strijd voor de V.V.A-ers, die slechts ten koste van een harden strijd aan de voetbalmoeilijkheden het hoofd zullen kunnen bieden. V.V.A. uit de 2e klasse! Het zou te erg zijn.

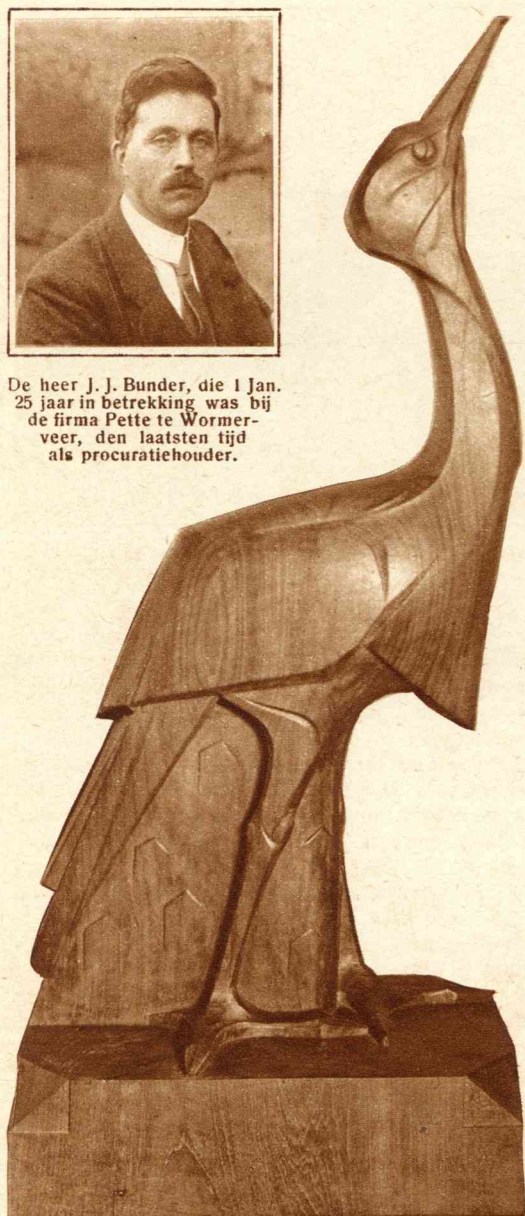
V.S.V. wint te Velsen met 2-1 van E.D.O. — Spelmoment uit dezen spannenden strijd. Aanval der V.S.V.-ers op het E.D.O.-doel.

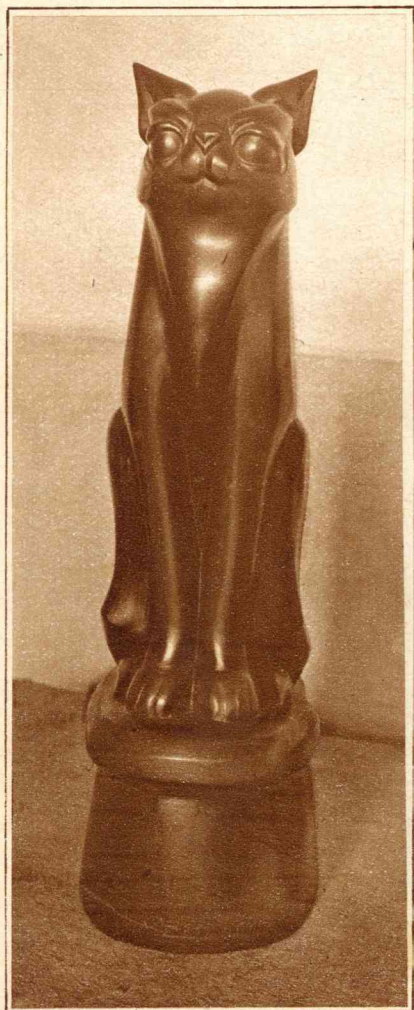
Nog een plaatje uit den wedstrijd Ajax—A.D.O. — Spelmoment uit den met 4-1 gewonnen wedstrijd tegen A.D.O.

De heer J. J. Bunder, die 1 Jan. 25 jaar in betrekking was bij de firma Pette te Wormerveer, den laatsten tijd als procuratiehouder.

In het Kleuterhuis te Heemstede werd vorige week een tentoonstelling van moderne beeldhouwwerken gehouden, waarvan wij enkele ingezonden figuren op deze bladzijde reproduceeren. Hierboven: Reiger (Hout) van v. Reijn.

In ovaal:
Masker (brons)
van H. Krop.

*

Hiernaast links:
Kat (hout) van Reijn.

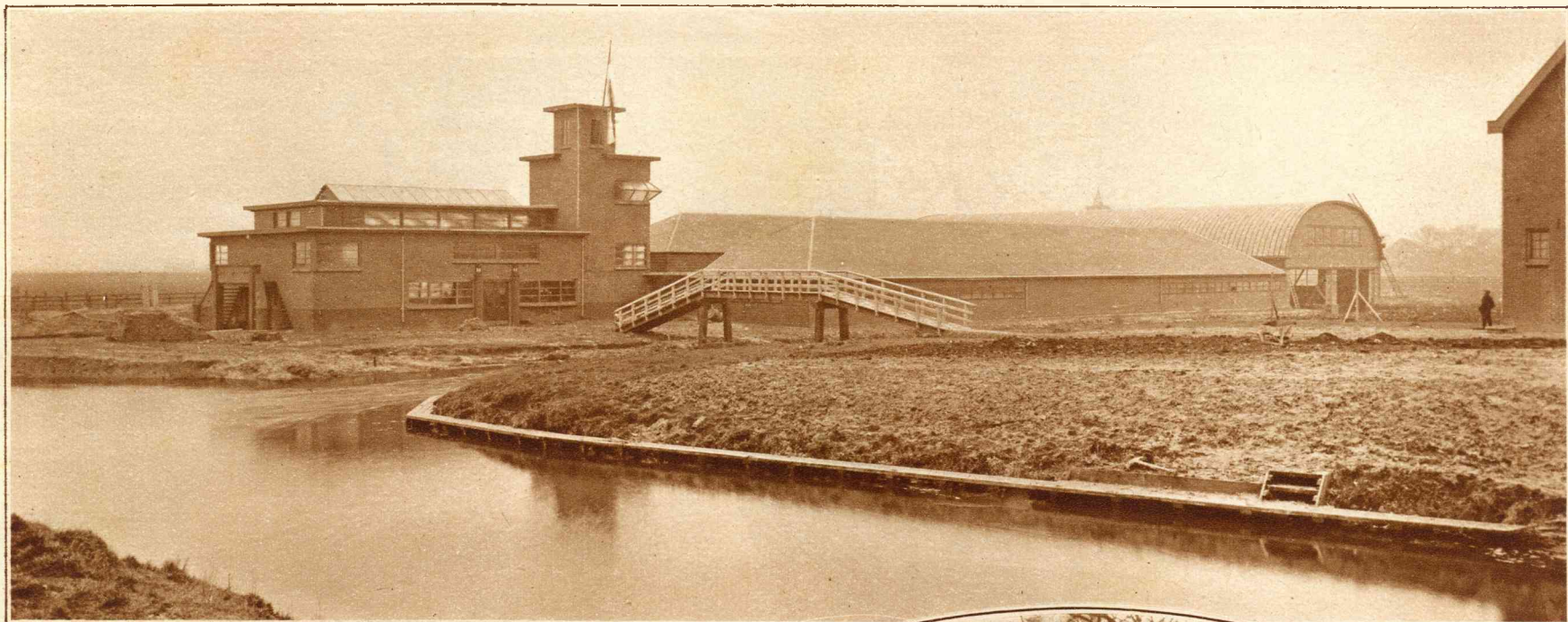
Aan het Zuiderbad te Amsterdam gebeurde op tweeden Kerstdag een ernstig ongeluk. Terwijl een monteur in een warmwaterkelder bezig was, geraakte hij onder een radiator van 2500 K.G. waar hij levenloos onder vandaan werd gehaald. Het Zuiderbad, waar het ongeluk plaats had.

Landarbeider (brons) van Joh. Polet.

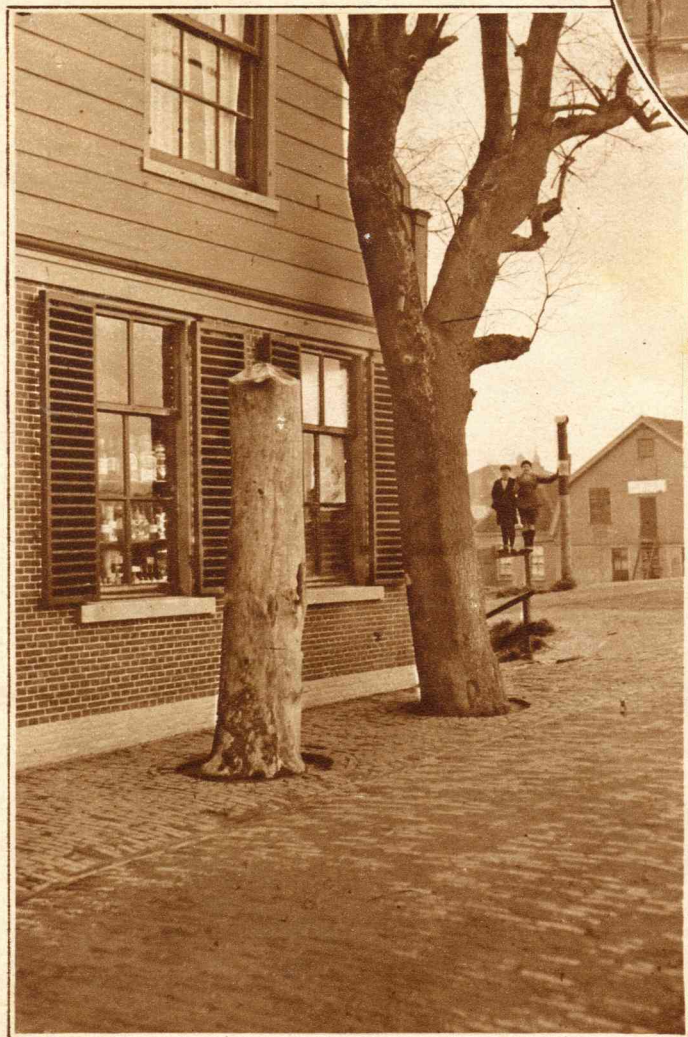
Donderdagmiddag bracht Generaal Muller Massis te Den Helder zijn afscheidsbezoek. Op het fort Erfprins alhier, waar de troepen aangetreden stonden, hield hij een toespraak, waarvan wij bijgaande opname zenden. Geheel rechts Generaal Muller Massis, in het midden de garnizoenscommandant met zijn staf, links de officieren en onderofficieren.

Te Warmehuizen werden voor 'n paar weken de nieuwe gebouwen in gebruik genomen der nieuwe, geheel naar de eischen des tijds ingerichte Veilingsgebouwen, waarvan onze foto een overzicht geeft.

Uit Amsterdam en de Omgeving

In ovaal: Een zonnig hoekje bij het Weteringsplantsoen te Amsterdam.

Bij de brug te Buiksloot staat een ruim 100-jarige boom, die, ondanks het feit, dat hij half vermolmd is, dienst moet doen als stootpaal voor auto's.

*

Hiernaast: Ter gelegenheid van het tien-jarig bestaan van het Mannenkoor „Oefening Kweekt Kunst” te Amsterdam geven wij hier een foto van bestuur en leden der vereeniging, welke in verband met haar jubilé een vierdaagsche reis naar Keulen zal maken.

Camilla Horn, de nieuwe ster aan den Hollywoodschen filmhemel, die met deze bijzondere haardracht, welke den historischen naam ontving van Casanova-krullen,

CAMILLA HORN

groot opzien baarde in de artistieke kringen van het aan veel buitensporigheden gewende filmstadje, toen zij daar aldus zonder hoed in het openbaar verscheen.

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm., Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f1.62½; per post f1.75; Voor Nederlandsch-Indië f7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE 101.000EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole, Amsterdam.